

Dve luči.

4. Junaka v molitvi.

Kar je za ribo voda, kar je telesu vsakdanja hrana, to je za dušo molitev. Po božji podobi ustvarjena duša hrepeni že na zemlji po zvezi z Bogom in to zvezo najde vsepovsod v molitvi. Molitev pa ne sme biti prazno izgovarjanje bolj ali manj priučenih besedi; važnost molitve obstoji v mislih, ki jih med molitvijo dvigamo k Bogu. Za dobro molitev je treba mnogo truda, mnogo vaje in mnogo vztrajnosti.

Oba naša vzornika, sveti Stanislav in sveti Alojzij, sta bila junaka tudi v molitvi.

Česar se je privadil sveti Stanislav v zorni mladosti doma, to ga je spremljalo vse življenje: pobožnost, ki mu je prihajala iz srca. Molitev ga je spremljala na Dunaj, kjer je premolil mnogo ur, med tem ko je pohajal njegov brat po veselich. Molitev je šla z njim v rimsko mesto, kjer je v molitvi toliko napredoval, da niti ni vedel, kaj je razmišljenost in raztresenost pri molitvi.

»Nekega dne,« tako pripoveduje njegov prijatelj Štefan Avgusti, »me je vprašal Stanislav, zakaj sem tako žalosten.« Povedal sem mu, da zaradi tega, ker sem tako raztresen, da niti moliti več ne morem. »Jaz pa,« mi je rekel Stanislav, »niti ne vem, kaj se pravi to: raztresen biti. V sebi čutim vedno gorko ljubezen do Boga, do presvete Device in do svetnikov, in pri vsakem opravilu je moje srce vedno le pri Bogu.«

Posebno ljubezen je imel sveti Stanislav tudi do branja nabožnih knjig. Še tedaj, ko je živel med svetom, mu je bila knjiga z nabožno vsebino dragocen zaklad. On ni bil kakor današnji rod, ki smatra branje pobožnih knjig za nekaj poniževalnega.

Zato je pa tudi mladina, današnjih dni tako slabo podkovana v verskih resnicah. Edina — no skoraj edina — nabožna knjiga, ki jo pozna — katekizem — mora po končanem šolskem obisku brž v kot. Bog varuj, da bi šoli odrasel mladenič ali šoli odraslo dekle še kdaj pogledalo vanj!

Zato pa so tudi naše molitve tako slabe, brez učinka. Zato častimo svojega Boga le preveč z ustnicami, naše srce pa je daleč od njega.

Prav tako kakor svetega Stanislava je spremljala molitev tudi svetega Alojzija skozi vse njegovo življenje.

Ustna molitev — če je molil po vnanje in po notranje obnem, bi dejali s katekizmom — mu je delala precej težave. Pa ne zato, ker je bil med molitvijo raztresen. Samo čas za ustno molitev se mu je zdel prekratek, ni se mogel vtopiti v misel in v pomen z usti izgovorjenih besedi, kakor bi se bil rad.

Zato je pa toliko višje cenil tisto molitev, ki jo imenujemo premišljevalno molitev, in ki je med nami gotovo še premalo znana. Kar mika nas, da bi vam prihodnje leto kaj več naukov podali o premišljevalni molitvi. Samo, če boste brali?

V premišljevalni molitvi je Alojzij tako napredoval, da je lahko brez vsake raztresenosti molil po štiri, po pet ur na dan. Poiskal si je pa za to opravilo kraj, kjer ga nihče ni mogel motiti; večkrat se je skrilo celo v drvarnico.

Kje pa se je sveti Alojzij najrajši mudil v svojih mislih?

Pred vsem so hitele njegove misli najrajši k Jezusu v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa. Znano je, da je prejemal sveti Alojzij sveto obhajilo vsak teden. Teden je razdelil v dva dela. En del tedna je bil namenjen zahvali, drugi del pa pripravljanju na sveto obhajilo. Pripravo kakor zahvalo, oboje je opravljal

večidel s premišljevalno molitvijo. Kar je premišljeval, to je pa zvečer pred svetim obhajilom povedal svojim samostanskim sobratom, povedal s tako ognjevitostjo, da so ga celo duhovniki občudovali.

Z enako ljubeznijo je premišljeval tudi trpečega Zveličarja. Križ mu je bil nad vse ljub in drag. Pred križem je opravljal svoje dnevne molitve. Če je prišel na svojih potih v hišo, kjer ni bilo križa, ga je sam narisal na kosec papirja. Vsako opoldne je opravil kratko molitev v čast Križanemu s tako ganjenostjo in zamišljenostjo, kakor bi bil zanj vsak dan véliki petek.

Srčno ljubezen je gojil naš svetnik tudi do Gospodove matere — presvete Device. Odkar si je v Florenci izbral Marijo za svojo gospo in vodnico svojega življenja, od tistega časa naprej ni bilo dne, da bi ne bil sveti Alojzij mislil na Marijo, da bi ne bil opravil njej v čast vsaj kake pobožnosti.

Angelski mladenič je pa vneto častil tudi angele božje. Sam angel v telesu, mu je bilo češčenje angelov posebno drago.

Glejte, Sveti Stanislav in sveti Alojzij sta bila res junaka v molitvi.

»Vsi zveličani v nebesih so se pač zveličali po molitvi, vsi pogubljeni pa so se pogubili, ker niso molili.«

Ali veš, kje si to bral?

Preberi še enkrat in rad moli!

